ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 29. marca 2011 *

Obsah

I — Právny rámec ..... I - 2314

A — Ustanovenia Zmluvy ESUO ..... I - 2314

B — Ustanovenia Zmluvy ES ..... I - 2316

C — Nariadenie (ES) č. 1/2003 ..... I - 2316

D — Ustanovenia týkajúce sa premlčania stíhania ..... I - 2317

II — Okolnosti predchádzajúce sporu ..... I - 2319

III — Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok ..... I - 2322

IV — Konanie pred Súdnym dvorom ..... I - 2324

V — Návrhy účastníkov konania ..... I - 2324

VI — O návrhu na opätovné otvorenie ústnej časti konania ..... I - 2327

VII — O odvolaniach ..... I - 2328

A — O odvolaní spoločnosti ARBED (C-201/09 P) ..... I - 2329

1. O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 97 UO a nariadenia č. 1/2003, zneužití právomoci, nesprávnom právnom posúdení a nedostatku odôvodnenia ..... I - 2329

a) Argumentácia účastníkov konania ..... I - 2329

b) Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 2331

* Jazyk konania: francúzština.

2. O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení zásad právnej subjektivity spoločností a individualizácie sankcií, nedostatku odôvodnenia, nesprávnom výklade a uplatnení judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa pripísateľnosti správania dcérskej spoločnosti, ktorej 100 % základného imania vlastní materská spoločnosť, tejto materskej spoločnosti, ako aj porušení zásady právnej sily rozhodnutej veci ..... I - 2338

a) O prípustnosti a relevantnosť odvolacieho dôvodu ..... I - 2338

i) Argumentácia účastníkov konania ..... I - 2338

ii) Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 2338

b) O veci samej ..... I - 2339

i) Argumentácia účastníkov konania ..... I - 2339

ii) Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 2342

3. O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení pravidiel premlčania a zásady právnej sily rozhodnutej veci, ako aj na nedostatku odôvodnenia I - 2345

a) Argumentácia účastníkov konania..... I - 2345

b) Posúdenie Súdnym dvorom..... I - 2346

4. O štvrtom odvolacom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia a porušení práva na obhajobu a zásady právnej sily rozhodnutej veci..... I - 2347

a) Argumentácia účastníkov konania..... I - 2347

b) Posúdenie Súdnym dvorom..... I - 2348

B — O odvolaní Komisie (C-216/09 P), ktorej jediný dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade rozhodnutia č. 715/78..... I - 2350

1. Argumentácia účastníkov konania ..... I - 2350

2. Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 2354

VIII — O trovách..... I - 2357

V spojených veciach C-201/09 P a C-216/09 P,

ktorých predmetom sú dve odvolania na základe článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 5. a 10. júna 2009,

ArcelorMittal Luxembourg SA, predtým Arcelor Luxembourg SA, so sídlom v Luxemburgu (Luxembursko), v zastúpení: A. Vandencasteele a C. Falmagne, avocats (C-201/09 P),

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: F. Castillo de la Torre a E. Gippini Fournier, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

ArcelorMittal Belval & Differdange SA, predtým Arcelor Profil Luxembourg SA, so sídlom v Esch-sur-Alzette (Luxembursko),

ArcelorMittal International SA, predtým Arcelor International SA, so sídlom v Luxemburgu,

žalobcovia v prvostupňovom konaní,

a

Európska komisia, v zastúpení: F. Castillo de la Torre, X. Lewis a E. Gippini Fournier, splnomocnení zástupcovia, so sídlom v Luxemburgu (C-216/09 P),

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

ArcelorMittal Luxembourg SA, predtým Arcelor Luxembourg SA, so sídlom v Luxemburgu,

ArcelorMittal Belval & Differdange SA, predtým Arcelor Profil Luxembourg SA, so sídlom v Esch-sur-Alzette, v zastúpení: A. Vandencasteele, avocat,

ArcelorMittal International SA, predtým Arcelor International SA, so sídlom v Luxemburgu, v zastúpení: A. Vandencasteele, avocat,

žalobcovia v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, K. Schiemann, A. Arabadjiev (spravodajca) a J.-J. Kasel, sudcovia E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet, T. von Danwitz a C. Toader,

generálny advokát: Y. Bot,
tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. júna 2010,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 26. októbra 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 ArcelorMittal Luxembourg SA, predtým Arcelor Luxembourg SA (C-201/09 P) a Európska komisia (C-216/09 P) svojimi odvolaniami, ako aj ArcelorMittal Belval & Differdange SA, predtým Arcelor Profil Luxembourg SA a ArcelorMittal International SA, predtým Arcelor International SA (C-216/09 P), svojimi vzájomnými odvolaniami navrhujú, aby Súdny dvor čiastočne zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 31. marca 2009, ArcelorMittal Luxembourg a i./Komisia (T-405/06, Zb. s. II-771, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým Súd prvého stupňa čiastočne zrušil rozhodnutie Komisie K(2006) 5342 v konečnom znení z 8. novembra 2006 týkajúce sa konania o uplatnení článku 65 Zmluvy ESUO, pokiaľ ide o dohody a zosúladené postupy zahŕňajúce európskych výrobcov nosníkov (vec COMP/F/38.907 — Oceľové nosníky), ktorého zhrnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 13. septembra 2008 (Ú. v. EÚ C 235, s. 4, ďalej len „sporné rozhodnutie").

2 Komisia sa v spornom rozhodnutí domnievala, že podnik zložený zo spoločností ArcelorMittal Luxembourg SA, ArcelorMittal Belval & Differdange SA a ArcelorMittal International SA sa od 1. júla 1988 do 16. januára 1991 zúčastnil na rade dohôd a zosúladených postupov, ktorých predmetom alebo účinkom bolo určenie cien, rozdelenie kvót a rozsiahla výmena informácií o trhu Spoločenstva s oceľovými nosníkmi, v rozpore s článkom 65 ods. 1 UO a uložila týmto spoločnostiam spoločne a nerozdielne za tieto porušenia pokutu 10 miliónov eur.

I — Právny rámec

A — *Ustanovenia Zmluvy ESUO*

3 Článok 65 UO stanovoval:

„1. Akékoľvek dohody medzi podnikmi, rozhodnutia združení podnikov a zosúladené postupy, ktoré by bránili na spoločnom trhu priamo alebo nepriamo riadnej hospodárskej súťaži, narúšali ju alebo ju skresľovali, sú zakázané, a to najmä:

a) stanovenie alebo určovanie cien;

b) obmedzovanie alebo kontrola výroby, technického vývoja alebo investícií;

c) rozdelenie trhov, výrobkov, zákazníkov alebo zdrojov zásobovania.

…

4. Dohody alebo rozhodnutia zakázané podľa odseku 1 tohto článku sú zo zákona neplatné a nemožno sa na ne odvolávať pred žiadnym súdom členských štátov.

Komisia má výlučnú právomoc, s výnimkou žalôb podaných na Súdny dvor, rozhodnúť, či sú uvedené dohody alebo rozhodnutia v súlade s ustanoveniami tohto článku.

5. Komisia môže uložiť podnikom, ktoré uzavreli zo zákona neplatnú dohodu, či už sa uplatnila alebo došlo k pokusu ju uplatniť, a to vo forme arbitráže, pokuty, bojkotu alebo iným spôsobom, zo zákona neplatnú dohodu alebo rozhodnutie, alebo dohodu, ktorej schválenie bolo odmietnuté alebo odňaté, alebo ku ktorých schváleniu došlo na základe vedome nepravdivých alebo skreslených informácií, alebo ktoré sa týkali postupov v rozpore s ustanoveniami odseku 1, pokuty a penále vo výške maximálne dvojnásobku obratu dosiahnutého pri výrobkoch, ktoré boli predmetom dohody, rozhodnutia alebo postupu v rozpore s ustanoveniami tohto článku, s tým, že ak je takýmto cieľom obmedziť výrobu, technický vývoj alebo investície, môže dôjsť k zvýšeniu takto stanovenej maximálnej hranice až do výšky 10 % ročného obratu predmetných podnikov, pokiaľ ide o pokutu, a do výšky 20 % denného obratu, pokiaľ ide o penále." [*neoficiálny preklad*]

4 Podľa článku 97 UO skončila platnosť Zmluvy ESUO 23. júla 2002.

B — *Ustanovenia Zmluvy ES*

5 Článok 305 ods. 1 ES uvádzal:

„Ustanovenia tejto zmluvy sa nedotýkajú ustanovení Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele, najmä v oblasti práv a povinností členských štátov, právomoci orgánov Spoločenstva a pravidiel stanovených uvedenou zmluvou pre fungovanie spoločného trhu uhlia a ocele."

C — *Nariadenie (ES) č. 1/2003*

6 Podľa článku 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) „na účely uplatňovania článkov 81 [ES] a 82 [ES] má Komisia právomoci stanovené týmto nariadením".

7 Článok 7 nariadenia č. 1/2003, nazvaný „Zistenie a ukončenie porušovania", stanovuje:

„1. Ak Komisia konajúc na základe sťažnosti alebo z vlastného podnetu zistí porušovanie článkov 81 [ES] a 82 [ES], môže rozhodnutím od príslušných podnikov a združení podnikov požiadať o ukončenie takého porušovania. … Ak má Komisia na tom oprávnený záujem, môže tiež zistiť porušenie potom, čo bolo spáchané.

…"

8 Podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 môže Komisia rozhodnúť o uložení pokuty podnikom alebo združeniam podnikov, keď úmyselne alebo z nedbalosti porušujú článok 81 ES alebo článok 82 ES.

D — *Ustanovenia týkajúce sa premlčania stíhania*

9 Podľa článku 1 ods. 1 rozhodnutia Komisie č. 715/78/ESUO zo 6. apríla 1978 o premlčaní pri stíhaní a výkone v oblasti uplatňovania zmluvy o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 94, s. 22) a článku 25 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 právomoc Komisie rozhodovať o pokutách za porušenie ustanovení práva hospodárskej súťaže v zásade podlieha päťročnej premlčacej lehote.

10 Podľa článku 1 ods. 2 rozhodnutia č. 715/78 a článku 25 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 premlčanie začína plynúť odo dňa začiatku porušovania. V prípade pokračujúceho alebo opakovaného porušovania však začína premlčanie plynúť odo dňa ukončenia porušovania.

11 Podľa článku 2 ods. 1 rozhodnutia č. 715/78 a článku 25 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 každý akt Komisie vykonaný na účely vyšetrovania alebo stíhania vzhľadom na porušovanie preruší premlčaciu lehotu. Premlčacia lehota sa preruší s účinnosťou od

dátumu, v ktorom bol akt oznámený aspoň jednému z podnikov, ktoré sa podieľali na porušovaní. Akty, ktoré prerušujú plynutie premlčania, sú najmä tieto:

— písomné žiadosti o informácie predložené Komisiou alebo rozhodnutie Komisie, ktoré požaduje stanovené informácie,

— písomné povolenia na vykonávanie inšpekcií alebo vyšetrovaní, ktoré vydá Komisia svojim úradníkom, ako aj rozhodnutia Komisie nariaďujúce takéto vyšetrovania,

— začatie konania Komisiou a

— oznámenie o výhradách zo strany Komisie.

12 Článok 2 ods. 2 rozhodnutia č. 715/78 a článok 25 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 stanovujú, že prerušenie premlčacej lehoty sa uplatňuje na všetky podniky, ktoré sa podieľali na porušovaní.

13 V súlade s článkom 2 ods. 3 rozhodnutia č. 715/78 a článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003 sa po každom prerušení obnoví plynutie premlčacej lehoty. Premlčacia lehota však uplynie najneskôr v posledný deň obdobia rovnajúcemu sa dvojnásobku premlčacej lehoty, ktorá uplynula bez toho, aby Komisia uložila pokutu alebo sankciu. Uvedená lehota sa predĺži o čas, počas ktorého bolo plynutie premlčania pozastavené.

14 Podľa článku 3 rozhodnutia č. 715/78 a článku 25 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 sa plynutie premlčacej lehoty týkajúcej sa stíhania pozastaví, pokiaľ je rozhodnutie Komisie predmetom konania vedeného na Súdnom dvore.

15 Z článku 4 rozhodnutia č. 715/78 a článku 26 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že právomoc Komisie vykonať rozhodnutia ukladajúce pokuty na základe ustanovení Zmluvy ESUO alebo článku 23 nariadenia č. 1/2003 podlieha premlčacej lehote piatich rokov, pričom táto lehota začína plynúť odo dňa, v ktorom sa rozhodnutie stalo právoplatným.

II — Okolnosti predchádzajúce sporu

16 Skutkové okolnosti tohto sporu, ako ich uvádzajú body 16 až 37 napadnutého rozsudku, možno zhrnúť takto.

17 ARBED SA, ktorý zmenil svoje obchodné meno na Arcelor Luxembourg SA a potom na ArcelorMittal Luxembourg SA (ďalej len „ARBED“), podnikal vo výrobe oceliarskych výrobkov.

18 TradeARBED SA, ktorý zmenil svoje obchodné meno na Arcelor International SA a potom na ArcelorMittal International SA (ďalej len „TradeARBED“), bol založený ako 100 % dcérska spoločnosť spoločnosti ARBED a jeho činnosťou bola distribúcia oceliarskych výrobkov, vyrobených spoločnosťou ARBED.

19 ProfilARBED SA, ktorý zmenil svoje obchodné meno na Arcelor International SA a potom na ArcelorMittal Belval & Differdange SA (ďalej len „ProfilARBED“), bol založený ako 100 % dcérska spoločnosť spoločnosti ARBED na pokračovanie v hospodárskych a priemyselných činnostiach spoločnosti ARBED v odvetví nosníkov od uvedeného dátumu.

20 V priebehu roku 1991 Komisia na základe rozhodnutí prijatých podľa článku 47 UO vykonala vyšetrovanie v kancelárskych priestoroch rozličných podnikov, medzi nimi aj v spoločnosti TradeARBED. Dňa 6. mája 1992 zaslala dotknutým podnikom, medzi ktorými figuroval TradeARBED, ale nie ARBED a ProfilARBED, oznámenie o výhradách. TradeARBED sa rovnako zúčastnil na vypočutí, ktoré sa konalo od 11. do 14. januára 1993.

21 Rozhodnutím 94/215/ESUO zo 16. februára 1994 o postupe uplatňovania článku 65 Zmluvy ESUO týkajúceho sa dohôd a zosúladených postupov zahŕňajúcich európskych výrobcov nosníkov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 116, s. 1, ďalej len „pôvodné rozhodnutie“) Komisia konštatovala účasť 17 európskych oceliarskych podnikov, vrátane spoločnosti TradeARBED, na rade dohôd, rozhodnutí a zosúladených postupov pri stanovení cien, rozdelení trhov a výmene dôverných informácií o trhu Spoločenstva s nosníkmi v rozpore s článkom 65 ods. 1 UO a štrnástim podnikom z tohto odvetvia uložila pokuty, vrátane spoločnosti ARBED (11 200 000 ecu), za porušenia spáchané od 1. júla 1988 do 31. decembra 1990.

22 Rozsudkom z 11. marca 1999, ARBED/Komisia (T-137/94, Zb. s. II-303), Súd prvého stupňa zamietol žalobu o neplatnosť podanú proti pôvodnému rozhodnutiu zo strany spoločnosti ARBED, ale o 10 miliónov eur znížil sumu pokuty uloženej spoločnosti ARBED.

23 Rozsudkom z 2. októbra 2003, ARBED/Komisia (C-176/99 P, Zb. s. I-10687), Súdny dvor zrušil predmetný rozsudok Súdu prvého stupňa, ako aj pôvodné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týkalo spoločnosti ARBED z dôvodu porušenia práv na obhajobu.

24 V nadväznosti na toto zrušenie sa Komisia rozhodla začať nové konanie týkajúce sa správania v rozpore s hospodárskou súťažou, ktoré bolo predmetom pôvodného rozhodnutia. Komisia 8. marca 2006 adresovala spoločnostiam ARBED, TradeARBED a ProfilARBED oznámenie o výhradách informujúce ich o jej zámere prijať rozhodnutie o ich spoločnej zodpovednosti za predmetné porušovanie, na ktoré tieto spoločnosti odpovedali 20. apríla 2006.

25 Dňa 8. novembra 2006 Komisia prijala sporné rozhodnutie, ktoré stanovuje v článkoch 1 a 2:

„*Článok 1*

„Podnik skladajúci sa z [o spoločností ARBED, z TradeARBED a ProfilARBED] sa v rozpore s článkom 65 ods. 1 [UO] zúčastňoval na rade dohôd a zosúladených postupov, ktorých predmetom alebo účinkom bolo určenie cien, rozdelenie kvót a rozsiahla výmena informácií o trhu Spoločenstva s nosníkmi. Účasť podniku v takomto zložení na týchto porušovaniach bola preukázaná od 1. júla 1988 do 16. januára 1991.

Článok 2

[Spoločnostiam ARBED, TradeARBED a ProfilARBED] sa za porušovania uvedené v článku 1 solidárne ukladá pokuta vo výške 10 miliónov eur."

III — Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

26 ARBED, TradeARBED a ProfilARBED návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa podali 27. decembra 2006 žalobu proti spornému rozhodnutiu na základe článkov 33 UO a 36 UO, ako aj článkov 229 ES a 230 ES.

27 ARBED, TradeARBED a ProfilARBED tvrdili v prvom žalobnom dôvode, že sporné rozhodnutie nemalo právny základ a že Komisia sa dopustila zneužitia právomoci. Druhý žalobný dôvod bol založený na porušení pravidiel týkajúcich sa pripísania porušovaní, tretí žalobný dôvod bol založený na porušení pravidiel týkajúcich sa premlčania stíhania a štvrtý žalobný dôvod na porušení práva na obhajobu.

28 Súd prvého stupňa dospel najmä k záveru, že zmluvy Spoločenstva zriadili jednotný právny poriadok, že Zmluvy ESUO a ES sledujú spoločný cieľ udržania režimu voľnej hospodárskej súťaže a že zásada spoločná pre právne poriadky členských štátov má zaistiť v prípade zmeny právnej úpravy, s výnimkou vyjadrenia opačnej vôle normotvorcu, kontinuitu právnych štruktúr a zamietol prvý žalobný dôvod, keď usúdil, že

článok 7 ods. 1 a článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 sa majú vykladať v tom zmysle, že Komisii po 23. júli 2002 umožňujú konštatovať a sankcionovať kartely medzi podnikmi realizované v oblastiach patriacich do pôsobnosti Zmluvy ESUO z hľadiska *ratione materiae* a *ratione temporis*.

29 Súd prvého stupňa takisto zamietol druhý žalobný dôvod, keď usúdil jednak, že na tento dôvod sa neodvoláva TradeARBED a jednak, že v úvahách Komisie nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď bolo porušenie spáchané spoločnosťou TradeARBED pripísané spoločnostiam ARBED a ProfilARBED ako „hospodárskemu nástupcovi" spoločnosti ARBED, keďže ARBED vlastnil 100 % základného imania spoločnosti TradeARBED a dôkazy potvrdili tak rozhodujúci vplyv spoločnosti ARBED na konanie spoločnosti TradeARBED, ako aj skutočný výkon tohto vplyvu.

30 Pokiaľ ide o tretí žalobný dôvod, Súd prvého stupňa odmietol údajné porušenie pravidiel týkajúcich sa premlčania stíhania voči spoločnosti ARBED, keď dospel k záveru, že sporné rozhodnutie bolo vydané tak v päťročnej, ako aj v desaťročnej premlčacej lehote z dôvodu pozastavenia plynutia lehôt počas prvého konania na Súde prvého stupňa a na Súdnom dvore. Na druhej strane, Súd prvého stupňa dospel k záveru, že uvedené pozastavenie malo účinok *inter partes* a nie účinok *erga omnes*, a rozhodol, že pokiaľ ide o spoločnosti ProfilARBED a TradeARBED, desaťročná premlčacia lehota bola prekročená a v dôsledku toho zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa ich týkalo.

31 Súd prvého stupňa zamietol štvrtý žalobný dôvod v rozsahu, v akom ho uvádzala ARBED, pretože dospel k záveru, že ARBED len tvrdila, že dôkazy, ktoré mohla mať k dispozícii počas roku 1990, zmizli vzhľadom na uplynutý čas, ale nepreukázala, v čom dĺžka správneho konania mohla poškodiť výkon práv na obhajobu.

32 Napadnutým rozsudkom Súd prvého stupňa preto zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týkalo spoločností ProfilARBED a TradeARBED a v zostávajúcej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú.

IV — Konanie pred Súdnym dvorom

33 Uznesením z 10. septembra 2009 predseda Súdneho dvora rozhodol o spojení vecí C-201/09 P a C-216/09 P na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku.

V — Návrhy účastníkov konania

34 ARBED vo svojom odvolaní (C-201/09 P) navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom potvrdil voči spoločnosti ARBED sporné rozhodnutie, a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania vynaložených v tomto konaní, ako aj trov konania vynaložených v konaní na Súde prvého stupňa.

35 Komisia v odpovedi na uvedené odvolanie navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie a

— zaviazal spoločnosť ARBED na náhradu trov konania.

36 Komisia vo svojom odvolaní (C-216/09 P) navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom zrušil pokuty uložené sporným rozhodnutím spoločnostiam ProfilARBED a TradeARBED,

— zamietol žalobu spoločností ProfilARBED a TradeARBED, ako aj

— zaviazal spoločnosti ProfilARBED a TradeARBED na náhradu trov konania.

37 Ako odpoveď na uvedené odvolanie podali ProfilARBED a TradeARBED vzájomné odvolanie a navrhujú, aby Súdny dvor:

— potvrdil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom zrušuje pokuty, ktoré im boli uložené sporným rozhodnutím, a to na základe uplatnenia účinku týkajúceho sa pozastavenia premlčania,

— subsidiárne a ako protinávrh zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom:

— uplatnil Zmluvu ESUO a nariadenie č. 1/2003 proti nim,

— správanie spoločnosti TradeARBED pripísal ProfilARBED,

— neuznal premlčanie stíhania voči spoločnosti ProfilARBED na základe uplatnenia pravidiel týkajúcich sa prerušenia premlčania,

— neuznal porušenie práv na obhajobu, na ktoré sa oprávnene mohla ProfilARBED odvolávať vzhľadom na mimoriadne dlhú dobu konania,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania v oboch stupňoch konania.

38 Komisia v replike na uvedené vzájomné odvolanie navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol vzájomné odvolanie a

— zaviazal spoločnosti ProfilARBED a TradeARBED na náhradu trov konania.

VI — O návrhu na opätovné otvorenie ústnej časti konania

39 Podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 27. októbra 2010 Komisia navrhla, aby Súdny dvor nariadil opätovné otvorenie ústnej časti konania podľa článku 61 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, a to v prípade, keby chcel Súdny dvor riešiť otázku týkajúcu sa zodpovednosti spoločnosti ProfilARBED vyplývajúcej z toho, že ProfilARBED pokračuje v hospodárskych činnostiach spoločnosti ARBED. Podľa nej totiž túto otázku skúmal generálny advokát v bodoch 224 až 235 svojich návrhov, ale nebola predmetom sporu a účastníci konania sa k nej nevyjadrili.

40 V súlade s uvedeným ustanovením bol v súvislosti s týmto návrhom vypočutý generálny advokát.

41 Súdny dvor môže v súlade s článkom 61 svojho rokovacieho poriadku bez návrhu, na návrh generálneho advokáta, ako aj na návrh účastníkov konania nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania, ak usúdi, že nemá dostatok informácií alebo že vec má byť rozhodnutá na základe tvrdenia, ku ktorému sa účastníci konania nevyjadrili (pozri rozsudok z 8. septembra 2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International, C-42/07, Zb. s. I-7633, bod 31, ako aj citovanú judikatúru).

42 Súdny dvor dospel k záveru, že v predmetnom prípade má k dispozícii všetky informácie potrebné na rozhodnutie v spore a že vec nemusí byť preskúmaná vzhľadom na tvrdenie, ku ktorému sa účastníci konania nevyjadrili.

43 Z tohto dôvodu nie je potrebné nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania.

VII — O odvolaniach

44 ARBED vo svojom odvolaní (C-201/09 P) uvádza štyri odvolacie dôvody. V prvom odvolacom dôvode sa ARBED odvoláva na porušenie článku 97 UO a nariadenia č. 1/2003, zneužitie právomoci, nesprávne právne posúdenie a nedostatok odôvodnenia.

45 Druhý odvolací dôvod je založený na porušení zásad právnej subjektivity spoločností a individualizácie trestov a sankcií, nedostatku odôvodnenia, nesprávnom výklade a uplatnení judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa pripísateľnosti správania dcérskej spoločnosti, ktorej 100 % základného imania vlastní materská spoločnosť, tejto materskej spoločnosti, ako aj porušení zásady právnej sily rozhodnutej veci a hierarchie noriem.

46 Tretí odvolací dôvod je založený na porušení pravidiel premlčania a zásady právnej sily rozhodnutej veci, pokiaľ ide o pôvodné rozhodnutie, ako aj na nedostatku odôvodnenia. V štvrtom odvolacom dôvode ARBED vytýka Súdu prvého stupňa nedostatok odôvodnenia, ako aj porušenie práva na obhajobu a zásady právnej sily rozhodnutej veci, pokiaľ ide o už citovaný rozsudok z 2. októbra 2003, ARBED/Komisia.

47 Komisia vo svojom odvolaní (C-216/09 P) uvádza jediný odvolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade rozhodnutia č. 715/78.

A — *O odvolaní spoločnosti ARBED (C-201/09 P)*

1. O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 97 UO a nariadenia č. 1/2003, zneužití právomoci, nesprávnom právnom posúdení a nedostatku odôvodnenia

a) Argumentácia účastníkov konania

48 ARBED v prvom rade uvádza, že článok 97 UO stanovil, že platnosť Zmluvy ESUO skončí 23. júla 2002 a že sporné rozhodnutie, založené na článku 65 UO, bolo prijaté 8. novembra 2006. Súd prvého stupňa tým, že rozhodol, že v predmetnej praxi sa oprávnene pokračuje na základe článku 65 UO, porušil článok 97 UO a neodpovedal na argumenty spoločnosti ARBED založené na neexistencii právneho základu uvedeného rozhodnutia.

49 Súd prvého stupňa sa podľa spoločnosti ARBED dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že Zmluvy Spoločenstva predstavujú jednotný právny poriadok. Podľa článku 305 ods. 1 ES Zmluva ESUO predstavovala osobitný režim, ktorý bol výnimkou zo všeobecne uplatniteľných pravidiel stanovených Zmluvou ES a to, že právny rámec Zmluvy ES bol následníkom právneho rámca Zmluvy ESUO, spôsobilo od 24. júla 2002 zmenu uplatniteľných právnych základov, konaní a hmotnoprávnych pravidiel. Povinnosť inštitúcií vykladať rozličné zmluvy koherentne možno vykonávať len pri dodržiavaní obmedzení, ktoré stanovujú zmluvy samotné, a nemôže teda viesť inštitúcie uchovávať platnosť ustanovenia zmluvy, ktorej zánik bol stanovený na 23. júla 2002 po uvedenom dni.

50 Na rozsudky z 25. februára 1969, Klomp (23/68, Zb. s. 43), a z 18. júla 2007, Lucchini (C-119/05, Zb. s. I-6199), citované Súdom prvého stupňa na podporu jeho stanoviska, sa nemožno účinne odvolávať s cieľom, aby to viedlo k inému záveru. Prvý rozsudok sa totiž týkal zmeny primárneho práva Spoločenstva, ku ktorej došlo Zlučujúcou zmluvou, a nie uplynutia doby platnosti Zmluvy a druhý rozhodnutia vydaného na základe Zmluvy ESUO pred uplynutím doby jej platnosti a nie potom.

51 ARBED v druhom rade tvrdí, že Súd prvého stupňa sa tým, že založil právomoc Komisie na nariadení č. 1/2003, dopustil zneužitia právomoci a neodpovedal na jeho argumenty. Uvádza, že nariadenie č. 1/2003 bolo prijaté po skončení platnosti Zmluvy ESUO, a usudzuje, že vzhľadom na článok 4 tohto nariadenia a neexistenciu akejkoľvek zmienky o Zmluve ESUO Komisia má právomoc stíhať len porušenia článkov 81 ES a 82 ES.

52 Aj keby nariadenie č. 1/2003 zverilo Komisii právomoc sankcionovať porušenia článku 65 ods. 1 UO, išlo by o porušenie ESUO, keďže by sa usilovalo zmeniť a doplniť Zmluvu ESUO, ale bolo prijaté len na základe Zmluvy ES. Z judikatúry totiž vyplýva, že koherentný výklad ustanovení hmotného práva rôznych Zmlúv nemá žiadny dosah na právomoci priznané rôznym inštitúciám týmito Zmluvami, keďže inštitúcie sú oprávnené vykonávať v rámci každej Zmluvy iba tie právomoci, ktoré im boli touto Zmluvou zverené.

53 Podľa spoločnosti ARBED prístup Súdu prvého stupňa jednak vedie k tomu, že zveruje Rade Európskej únie právomoc rozhodovať, ktoré orgány majú právomoc vykonávať článok 65 UO, hoci túto právomoc vykonávali autori Zmluvy ESUO a jednak mení povahu právomoci priznanej Komisii Zmluvou ESUO, ktorá je podľa článku 65 UO

výlučná, zatiaľ čo táto právomoc má konkurenciu spočívajúcu v právomoci vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže a vnútroštátnych súdov v nariadení č. 1/2003.

54 Výklad Súdu prvého stupňa týkajúci sa pravidiel uplatnenia zákona v čase teda narušuje právnu identitu vlastnú každej zmluve a pravidlá hierarchie noriem. Okrem toho Súd prvého stupňa zamenil procesné pravidlo, pravidlo hmotného práva a priznanie právomoci. Z judikatúry vyplýva, že, na strane jednej, otázka právomoci inštitúcie je predbežná vo vzťahu k otázke, aké hmotnoprávne a procesnoprávne pravidlá treba uplatniť, a, na strane druhej, že právny základ oprávňujúci inštitúciu Únie prijať akt musí byť účinný v okamihu jeho prijímania.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

55 Na úvod je potrebné konštatovať, že akákoľvek dohoda zodpovedajúca skutkovému stavu stanovenému v článku 65 ods. 1 UO, uzatvorená alebo vykonaná pred skončením platnosti Zmluvy ESUO 23. júla 2002, mohla viesť až do tohto dátumu k rozhodnutiu Komisie ukladajúcemu pokuty podnikom, ktoré uzatvorili uvedenú dohodu alebo sa podieľali na jej vykonaní, založenému na článku 65 ods. 5 UO.

56 Ďalej je potrebné konštatovať, že akákoľvek dohoda zodpovedajúca skutkovému stavu stanovenému v článku 65 ods. 1 UO, uzatvorená alebo vykonaná medzi 24. júlom 2002 a 30. novembrom 2009, mohla viesť k takémuto rozhodnutiu Komisie, zakladajúcemu sa na článku 81 ES a článku 15 ods. 2 písm. a) nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, Prvého nariadenia implementujúceho články [81] a [82] Zmluvy [ES] (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3) alebo článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003.

57 Napokon je takisto nesporné, že akákoľvek dohoda zodpovedajúca skutkovému stavu uvedenému v článku 65 ods. 1 UO, uzatvorená alebo vykonaná od 1. decembra 2009, môže viesť k takémuto rozhodnutiu Komisie, zakladajúcemu sa na článku 101 ZFEÚ a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003.

58 V predmetnom prípade ARBED v podstate spochybňuje konštatovanie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého mu Komisia mohla sporným rozhodnutím prijatým po 23. júli 2002 uložiť na základe článku 65 ods. 1 a 5 UO v spojení s článkom 7 ods. 1 a článkom 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 pokutu za to, že pred 23. júlom 2002 uzatvoril a vykonal dohodu zodpovedajúcu skutkovému stavu stanovenému v článku 65 ods. 1 UO.

59 V prvom rade, pokiaľ ide o právomoc Komisie, Súd prvého stupňa v bodoch 57 a 58 napadnutého rozsudku uviedol, že Zmluva ESUO predstavuje podľa článku 305 ods. 1 ES *lex specialis* ako výnimku z *lex generalis*, ktorým je Zmluva ES, a že z dôvodu skončenia platnosti Zmluvy ESUO 23. júla 2002 sa pôsobnosť všeobecného režimu vyplývajúceho zo Zmluvy ES 24. júla 2002 rozšírila na odvetvia, ktoré sa pôvodne riadili Zmluvou ESUO.

60 V bodoch 59 až 61 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa uviedol, že následnosť právneho rámca Zmluvy ES po právnom rámci Zmluvy ESUO je súčasťou kontinuity právneho poriadku Únie a jeho cieľov, pričom zriadenie a udržiavanie režimu voľnej hospodárskej súťaže predstavuje jeden z podstatných cieľov tak Zmluvy ES, ako aj Zmluvy ESUO. V tejto súvislosti zdôraznil, že pojmy dohôd a zosúladených postupov v zmysle článku 65 ods. 1 UO zodpovedajú pojmom dohôd a zosúladených postupov podľa článku 81 ES a že tieto dve ustanovenia boli súdom Únie vykladané rovnako.

61 V bode 62 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa uviedol, že v súlade so zásadou spoločnou pre právne systémy členských štátov je potrebné v prípade zmeny právnej úpravy zabezpečiť, s výnimkou vyjadrenia opačnej vôle normotvorcu, kontinuitu právnych štruktúr a dospel k záveru, že táto zásada sa uplatňuje na zmeny primárneho práva Únie.

62 V bodoch 63 a 64 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa teda dospel k záveru, že kontinuita právneho poriadku Únie si vyžaduje, aby Komisia v prípade situácií vzniknutých v rámci Zmluvy ESUO zabezpečila dodržanie práv a povinností, ktoré platili *eo tempore* tak pre členské štáty, ako aj pre jednotlivcov podľa Zmluvy ESUO, a že v dôsledku toho sa článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 má vykladať v tom zmysle, že umožňuje Komisii sankcionovať po 23. júli 2002 dohody v odvetviach patriacich do pôsobnosti Zmluvy ESUO z hľadiska *ratione materiae* a *ratione temporis*.

63 V prípade týchto úvah nedošlo k žiadnemu nesprávnemu právnemu posúdeniu. Z judikatúry totiž vyplýva jednak, že v súlade so zásadou spoločnou pre právne systémy členských štátov, ktorá pochádza až z rímskeho práva, je potrebné v prípade zmeny právnej úpravy zabezpečiť, s výnimkou vyjadrenia opačnej vôle normotvorcu, kontinuitu právnych štruktúr, a jednak, že táto zásada sa uplatňuje na zmeny primárneho práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Klomp, už citovaný, bod 13).

64 Ako správne uviedla Komisia, neexistuje žiadna indícia o tom, že by si normotvorca Únie želal, aby tajne dohodnuté správanie zakázané v rámci Zmluvy ESUO mohlo uniknúť uplatneniu akejkoľvek sankcie po skončení platnosti Zmluvy ESUO.

65 Z konštatovaní vykonaných v bodoch 55 až 57 tohto rozsudku navyše vyplýva, že s cieľom zabezpečiť voľnú hospodársku súťaž následnosť zmlúv ESUO, ES a ZFEÚ zaručuje, aby akékoľvek správanie zodpovedajúce skutkovému stavu stanovenému v článku 65 ods. 1 UO, či už nastalo pred skončením platnosti Zmluvy ESUO 23. júla 2002, alebo po tomto dni, mohlo a aj naďalej môže byť sankcionované Komisiou.

66 Za týchto okolností by bolo v rozpore s účelom, ako aj koherenciou Zmlúv a nezlučiteľné s kontinuitou právneho poriadku Únie, keby Komisia nemala právomoc zabezpečiť jednotný výklad predpisov vzťahujúcich sa na Zmluvu ESUO, ktorých účinky pretrvávajú aj po skončení platnosti tejto Zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudok Lucchini, už citovaný, bod 41).

67 Súd prvého stupňa v druhom rade v tejto súvislosti v bodoch 65, 66 a 68 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že dodržanie zásad upravujúcich uplatnenie právnej úpravy v čase, ako aj požiadavky týkajúce sa zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, stanovujú, že sa na skutkové okolnosti daného prípadu, ktoré patria do pôsobnosti Zmluvy UO, majú z hľadiska *ratione materiae* a *ratione temporis* uplatniť hmotnoprávne pravidlá stanovené v článku 65 ods. 1 UO a článku 5 UO.

68 Osobitne je potrebné pripomenúť, že zásada právnej istoty vyžaduje, aby právna úprava Únie dotknutým osobám umožnila poznať s istotou rozsah povinností, ktoré im táto úprava stanovuje, pričom musia mať možnosť jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať (rozsudok z 10. marca 2009, Heinrich, C-345/06, Zb. s. I-1659, bod 44 a citovaná judikatúra).

69 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že v čase skutkových okolností článok 65 ods. 1 UO a článok 5 UO stanovoval jasný právny základ pre sankciu uloženú

v predmetnom prípade, takže TradeARBED nemohol nevedieť o dôsledkoch svojho konania. Okrem toho z konštatovaní vykonaných v bodoch 55 až 57 tohto rozsudku vyplýva, že to isté správanie bolo postihnuteľné takisto kedykoľvek neskôr takouto sankciou uloženou Komisiou.

70 Keďže Zmluvy predtým, ako nastali skutkové okolnosti, jasne definovali porušenia, ako aj povahu a dôležitosť sankcií, ktoré možno za tieto porušenia uložiť, cieľom uvedených zásad nie je zabezpečiť podnikom, aby im neskoršie zmeny právnych základov a procesných ustanovení umožnili uniknúť akejkoľvek sankcii týkajúcej sa ich porušovania v minulosti.

71 Je potrebné dodať, že Komisia už pred skončením platnosti Zmluvy ESUO uviedla, že nie je možné uniknúť takejto sankcii, pričom v bode 31 svojho oznámenia o niektorých aspektoch zaobchádzania so záležitosťami týkajúcimi sa hospodárskej súťaže vyplývajúcimi zo skončenia platnosti Zmluvy ESUO [*neoficiálny preklad*], prijatého 18. júna 2002 (Ú. v. ES C 152, s. 5) upresnila, že ak konštatuje porušenie v oblasti, na ktorú sa vzťahuje Zmluva ESUO, uplatniteľnou hmotnoprávnou úpravou je bez ohľadu na dátum uplatnenia tá, ktorá platila v okamihu, keď vznikli skutočnosti predstavujúce porušenie, a uplatniteľnou procesnoprávnou úpravou je po skončení platnosti Zmluvy ESUO právna úprava ES.

72 Zásada *lex mitior* navyše v predmetnom prípade nebráni uplatneniu článku 65 ods. 5 UO, keďže pokuta uložená v spornom rozhodnutí je v každom prípade nižšia ako hranica stanovená v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 pre uloženie pokuty z dôvodu porušenia pravidiel Únie týkajúcich sa hospodárskej súťaže.

73 Zo všetkých týchto okolností vyplýva, že obozretný podnik v situácii spoločnosti ARBED musel vždy poznať dôsledky svojho správania a nemohol sa spoliehať, že následnosť právneho rámca Zmluvy ES po právnom rámci Zmluvy ESUO spôsobí, že by mohol uniknúť sankcii za porušovania článku 65 UO, ktorých sa dopustil v minulosti.

74 Pokiaľ ide o právny základ a uplatniteľné procesné ustanovenia, Súd prvého stupňa takisto v bodoch 64 a 67 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že právomoc Komisie uložiť sporným rozhodnutím predmetnú pokutu vyplýva z článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 a že konanie malo prebiehať podľa tohto nariadenia.

75 Z judikatúry totiž vyplýva, že ustanovenie predstavujúce právny základ aktu, ktoré oprávňuje inštitúciu Únie na prijatie predmetného aktu, musí platiť v okamihu jeho prijatia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. apríla 2000, Komisia/Rada, C-269/97, Zb. s. I-2257, bod 45) a že procesné pravidlá sa vo všeobecnosti považujú za predpisy uplatniteľné od okamihu ich nadobudnutia platnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. novembra 1981, Meridionale Industria Salumi a i., 212/80 až 217/80, Zb. s. 2735, bod 9, ako aj z 23. februára 2006, Molenbergnatie, C-201/04, Zb. s. I-2049, bod 31).

76 Je potrebné dodať, že uplatnenie nariadenia č. 1/2003 Komisiou nezmenšilo, ale skôr rozšírilo procesné záruky ponúkané právnym rámcom Zmluvy ESUO stíhaným podnikom, čo napokon ARBED ani nespochybňuje.

77 Z toho vyplýva, že Súd prvého stupňa mohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, dospieť v bodoch 67 a 68 napadnutého rozsudku jednak k záveru, že právomoc Komisie uložiť sporným rozhodnutím predmetnú pokutu vyplývala z článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 a že konanie malo prebiehať podľa tohto nariadenia, a jednak, že hmotnoprávnym ustanovením stanovujúcim uplatniteľnú sankciu bol článok 65 ods. 1 a 5 UO.

78 V treťom rade, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti ARBED, že Súd prvého stupňa neodpovedal výslovne na všetky jej argumenty, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry povinnosť odôvodniť rozsudky, ktorá prináleží Súdu prvého stupňa podľa článku 36 a článku 53 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora, neukladá Súdu prvého stupňa povinnosť vypracovať také odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom a jednotlivo rozoberalo všetky tvrdenia účastníkov sporu. Odôvodnenie teda môže byť implicitné pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu predmetných opatrení, a Súdnemu dvoru poskytne dostatok informácií potrebných na uskutočnenie preskúmania (rozsudok z 2. apríla 2009, Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia, C-431/07 P, Zb. s. I-2665, bod 42, ako aj uznesenie z 21. januára 2010, Iride a Iride Energia/Komisia, C-150/09 P, bod 42).

79 Odôvodnenie Súdu prvého stupňa je jasné a umožňuje spoločnosti ARBED oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Súd prvého stupňa zamietol daný žalobný dôvod a Súdnemu dvoru poskytuje dostatok podkladov, aby mohol vykonať svoje súdne preskúmanie. Z toho vyplýva, že v napadnutom rozsudku neexistuje nedostatok odôvodnenia.

80 Vzhľadom na všetko vyššie uvedené je potrebné prvý odvolací dôvod zamietnuť.

2. O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení zásad právnej subjektivity spoločností a individualizácie sankcií, nedostatku odôvodnenia, nesprávnom výklade a uplatnení judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa pripísateľnosti správania dcérskej spoločnosti, ktorej 100 % základného imania vlastní materská spoločnosť, tejto materskej spoločnosti, ako aj porušení zásady právnej sily rozhodnutej veci

a) O prípustnosti a relevantnosť odvolacieho dôvodu

i) Argumentácia účastníkov konania

81 Komisia v rámci odpovede na odvolanie vo veci C-201/09 P tvrdí, že v rozsahu, v akom je cieľom tohto dôvodu spochybniť to, že v bodoch 106 až 119 napadnutého rozsudku bolo správanie spoločnosti TradeARBED pripísané spoločnosti ProfilARBED, je tento dôvod neprípustný, keďže podanie nemôže oprávnene obsahovať dôvod, ktorý sa týka iného účastníka konania.

82 Okrem toho Komisia uvádza, že druhý odvolací dôvod je irelevantný, keďže sa týka len uplatnenia prezumpcie výkonu skutočného ovládania vyplývajúceho z toho, že materská spoločnosť vlastní 100 % základného imania dcérskej spoločnosti, a nie konštatovania Súdu prvého stupňa, že Komisia preukázala skutočný výkon rozhodujúceho vplyvu spoločnosti ARBED na TradeARBED, čo odôvodňuje záver, podľa ktorého tieto spoločnosti predstavovali jeden hospodársky subjekt.

ii) Posúdenie Súdnym dvorom

83 Pokiaľ ide o prípustnosť časti dôvodu týkajúceho sa správania spoločnosti TradeARBED pripísaného spoločnosti ProfilARBED, je potrebné konštatovať, že tento dôvod

sa netýka napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom ovplyvňuje právne postavenie spoločnosti ARBED. Ako správne tvrdí Komisia, odvolateľ nemôže uvádzať dôvod v prospech iného účastníka konania. V dôsledku toho musí byť tento dôvod vyhlásený za neprípustný v rozsahu, v akom sa týka správania spoločnosti TradeARBED pripísaného spoločnosti ProfilARBED.

84 Pokiaľ ide o relevantnosť druhého odvolacieho dôvodu, z bodu 99 napadnutého rozsudku vyplýva, že Súd prvého stupňa sa na účely toho, aby usúdil, že existuje hospodárska jednota medzi spoločnosťami ARBED a TradeARBED, opieral o celok úvah, ktoré predchádzajú tomu bodu, čo znamená vrátane vyvrátiteľnej domnienky, podľa ktorej materská spoločnosť, ktorá ovláda 100 % svojej dcérskej spoločnosti, účinne vykonáva rozhodujúci vplyv na jej správanie.

85 Za týchto podmienok je potrebné preskúmať druhý odvolací dôvod z hľadiska veci samej.

b) O veci samej

i) Argumentácia účastníkov konania

86 ARBED v prvom rade uvádza, že Súd prvého stupňa usúdil, že správanie spoločnosti TradeARBED možno pripísať spoločnosti ARBED na základe konceptu vyvinutého v práve hospodárskej súťaže, podľa ktorého právne odlišné podniky môžu predstavovať ten istý hospodársky subjekt. Tento koncept bol až dovtedy používaný len s cieľom oslobodiť podniky od dôsledkov existencie právne odlišných osôb, keďže

v článku 81 ES stanovoval, že zákaz dohôd medzi podnikmi sa nemá uplatňovať na podniky v rámci tej istej skupiny, a vylúčil uplatnenie režimu koncentrácií na nadobúdanie podnikov v rámci tej istej skupiny.

87 Súd prvého stupňa tým, že uznal kolektívnu zodpovednosť podnikov skupiny z dôvodu správania jedného z nich, odoprel práva priznávané jednotlivcom, a to vykonávať svoju hospodársku činnosť prostredníctvom odlišných právnych subjektov, z ktorých každý ako právnická osoba má vlastnú právnu subjektivitu a individuálnu zodpovednosť.

88 Navyše, prístup Súdu prvého stupňa vedie k nekoherentnému výsledku. Dvojitá okolnosť, že porušovanie zo strany spoločnosti patriacej do skupiny je pripísateľné tak materskej spoločnosti, ako aj dcérskej spoločnosti a že iba materská spoločnosť má možnosť vyvrátiť prezumpciu rozhodujúceho vplyvu, vedie totiž k zavedeniu režimu, ktorý je prísnejší voči dcérskej spoločnosti.

89 Preto podľa spoločnosti ARBED napadnutý rozsudok porušuje zásady právnej subjektivity, ako aj individualizácie trestov a sankcií a vedie k vnútornej nekoherencii odôvodnenia, čo sa rovná nedostatku odôvodnenia.

90 V druhom rade ARBED tvrdí, že Súd prvého stupňa tým, že rozhodol, že vyvrátiteľná domnienka, podľa ktorej materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie jej dcérskej spoločnosti vo výške 100 %, odôvodňuje pripísateľnosť správania dcérskej spoločnosti materskej spoločnosti, porušil všeobecné právne zásady a odchýlil sa od judikatúry tak Súdneho dvora, ako aj Súdu prvého stupňa. Táto judikatúra

vyžaduje, aby Komisia preukázala, že špecifické výhrady možno adresovať každému z podnikov uvedených v rozhodnutí ukladajúcom pokuty.

91 Rozsudky z 25. októbra 1983, AEG-Telefunken/Komisia (107/82, Zb. s. 3151), a zo 16. novembra 2000, Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia (C-286/98 P, Zb. s. I-9925), nemôžu odôvodňovať stanovisko Súdu prvého stupňa, keďže prvý z nich nie je relevantný a druhý bol vyložený nesprávne.

92 Vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok AEG-Telefunken/Komisia, sa Súdny dvor musel podľa spoločnosti ARBED vyjadriť nie k možnosti pripísať materskej spoločnosti porušovanie spáchané jej dcérskou spoločnosťou, ale k dôkazu o účasti uvedenej materskej spoločnosti na porušovaní. Takisto, na rozdiel od situácie, o ktorú ide v tejto veci, vnútroštátne právo uplatniteľné v tejto veci nestanovuje, že štatutárne orgány dcérskej spoločnosti ovládanej na úrovni 100 % sú zhodné so štatutárnymi orgánmi materskej spoločnosti.

93 Pokiaľ ide o vec v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, ARBED tvrdí, že Súdny dvor nikdy nepotvrdil, že ovládanie spoločnosti na úrovni 100 % postačuje na to, aby sa materská spoločnosť považovala za zodpovednú za správanie jej dcérskej spoločnosti. Na rozdiel od spoločnosti ARBED materská spoločnosť prevzala v tejto veci počas správneho konania zodpovednosť za správanie svojej dcérskej spoločnosti. Okrem toho Komisia v rozhodnutí, ktoré viedlo k uvedenému rozsudku, prijala prístup spočívajúci v uložení sankcie materskej spoločnosti, keď existujú výslovné dôkazy o účasti tejto materskej spoločnosti na porušovaní.

94 V treťom rade ARBED tvrdí, že Súd prvého stupňa tým, že konštatoval tak existenciu rozhodujúceho vplyvu spoločnosti ARBED na TradeARBED, ako aj výkon tohto vplyvu, hoci aj sporné rozhodnutie, aj pôvodné rozhodnutie uznávajú, že ARBED sa nezúčastnila na porušovaní tým, že vykonávala uvedený vplyv, porušil zásadu právnej sily rozhodnutej veci, ktorá sa viaže na pôvodné rozhodnutie, nahradil mimo svojej

právomoci svojím vlastným posúdením posúdenie Komisie a nesprávne uplatnil judikatúru vyplývajúcu z už citovaných rozsudkov AEG-Telefunken/Komisia a Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia.

ii) Posúdenie Súdnym dvorom

95 Podľa ustálenej judikatúry pojem podnik zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť nezávisle od svojho právneho postavenia a spôsobu svojho financovania. V tejto súvislosti Súdny dvor jednak upresnil, že pod pojmom podnik v tomto kontexte treba rozumieť hospodársku jednotku, aj keď je táto hospodárska jednotka z právneho hľadiska zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb, a jednak, že ak takýto hospodársky subjekt porušuje pravidlá hospodárskej súťaže, podľa zásady osobnej zodpovednosti za toto porušovanie zodpovedá (rozsudok z 20. januára 2011, General Química a i./Komisia, C-90/09 P, Zb. s. I-1, body 34 až 36 a citovaná judikatúra).

96 Správanie dcérskej spoločnosti môže byť pripísané materskej spoločnosti najmä vtedy, keď dcérska spoločnosť napriek tomu, že má vlastnú právnu subjektivitu, neurčuje svoje správanie na trhu nezávisle, ale v podstate uplatňuje pokyny, ktoré jej dala materská spoločnosť, berúc do úvahy najmä hospodárske, organizačné a právne väzby medzi týmito dvoma právnymi subjektmi (rozsudok z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, C-97/08 P, Zb. s. I-8237, bod 58, ako aj citovaná judikatúra).

97 V konkrétnom prípade, keď materská spoločnosť vlastní 100 % podiel na základnom imaní dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel Únie v oblasti

hospodárskej súťaže, jednak táto materská spoločnosť môže vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie tejto dcérskej spoločnosti a jednak existuje vyvrátiteľná domnienka, že táto materská spoločnosť skutočne vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti (rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný, bod 60, ako aj citovaná judikatúra).

98 Na domnienku, že materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku dcérskej spoločnosti, za týchto podmienok postačuje, ak Komisia preukáže, že materská spoločnosť vlastní podiel zodpovedajúci celému základnému imaniu dcérskej spoločnosti. V dôsledku toho môže Komisia voči materskej spoločnosti vyvodiť solidárnu zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá bola uložená dcérskej spoločnosti, ibaže by táto materská spoločnosť, ktorej prináleží vyvrátenie tejto domnienky, predložila dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že jej dcérska spoločnosť sa na trhu správa samostatne (rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný, bod 61, ako aj citovaná judikatúra).

99 Hoci je pravda, že Súdny dvor v bodoch 28 a 29 už citovaného rozsudku Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia uviedol okrem 100 % podielu na základnom imaní dcérskej spoločnosti aj ďalšie okolnosti, akými sú nespochybnenie vplyvu materskej spoločnosti na obchodnú politiku jej dcérskej spoločnosti a spoločné zastúpenie oboch spoločností v rámci správneho konania, nič to nemení na skutočnosti, že Súdny dvor tieto okolnosti uviedol len s cieľom spomenúť všetky okolnosti, na ktorých Súd prvého stupňa založil svoje odôvodnenie, a nie preto, aby použitie domnienky uvedenej v bode 97 tohto rozsudku podmienil predložením doplňujúcich indícií o skutočnom vykonávaní vplyvu materskej spoločnosti (rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný, bod 62).

100 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že jednak sa Súd prvého stupňa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že v prípade, keď materská spoločnosť vlastní 100 % základného imania svojej dcérskej spoločnosti, existuje vyvrátiteľná domnienka, že uvedená materská spoločnosť uplatňuje rozhodujúci vplyv na správanie

svojej dcérskej spoločnosti, a jednak ani údajná zásada právnej subjektivity spoločností, ani zásada individualizácie sankcií nebránia tomu, na rozdiel od toho, čo tvrdí ARBED, aby Komisia mohla uložiť materskej spoločnosti pokutu za porušovanie spáchané jej dcérskou spoločnosťou, v ktorej má 100 % podiel.

101 Keď totiž materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti a najmä na jej protisúťažné správanie, je to práve podnik zložený z materskej spoločnosti a jeho dcérskej spoločnosti, ktorý je zodpovedný za porušovanie pravidiel týkajúcich sa hospodárskej súťaže stanovených Zmluvami ESUO a ES, vyplývajúce z uvedeného správania, a to v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 95 tohto rozsudku.

102 Okrem toho Súd prvého stupňa v bodoch 94 a 96 až 98 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia v spornom rozhodnutí konštatovala, že nebolo preukázané, dokonca ani spomenuté, že TradeARBED si určuje svoju obchodnú politiku nezávisle od spoločnosti ARBED a že dodatočné dôkazy potvrdzujú rozhodujúci vplyv spoločnosti ARBED na konanie spoločnosti TradeARBED a skutočný výkon tohto vplyvu.

103 Za týchto okolností je potrebné odmietnuť argumenty spoločnosti ARBED založené na nesprávnom uplatnení judikatúry týkajúcej sa správania dcérskej spoločnosti, ovládanej na úrovni 100 % materskou spoločnosťou, pripísateľného tejto materskej spoločnosti a na tom, že Súd prvého stupňa nahradil svojím vlastným posúdením posúdenie Komisie.

104 Pokiaľ ide o argument spoločnosti ARBED, podľa ktorého pripísanie porušovania sesterskej spoločnosti na základe pojmu hospodárskeho subjektu je nekoherentné, keďže vedie k tomu, že sa na túto spoločnosť uplatňuje režim zodpovednosti, ktorý je prísnejší ako ten, ktorý sa uplatňuje na materskú spoločnosť, postačuje pripomenúť, že v predmetnom prípade Komisia pripísala uvedené správanie sesterskej spoločnosti z toho dôvodu, že prevzala hospodársku činnosť materskej spoločnosti, a preto, keďže

zodpovednosť sesterskej spoločnosti závisí od zodpovednosti materskej spoločnosti, režim zodpovednosti uplatnený na sesterskú spoločnosť nie je vôbec prísnejší ako ten, ktorý sa uplatňuje na materskú spoločnosť.

105 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na porušení zásady právnej sily rozhodnutej veci, postačuje uviesť, že v každom prípade sa táto zásada nemôže týkať takého rozhodnutia Komisie, ktoré navyše bolo zrušené, akým je pôvodné rozhodnutie, v rozsahu, v akom sa týkalo spoločnosti ARBED.

106 Pokiaľ ide o nedostatok odôvodnenia vyplývajúci údajne z nekoherentnosti odôvodnenia Súdu prvého stupňa, z vyššie uvedeného vyplýva, že táto údajná nekoherentnosť vyplýva z toho, že ARBED nesprávne chápe judikatúru týkajúcu sa pripísateľnosti správania dcérskej spoločnosti ovládanej na úrovni 100 % materskej spoločnosti. Preto tento argument musí byť v každom prípade zamietnutý.

107 Z toho vyplýva, že je potrebné zamietnuť druhý odvolací dôvod.

3. O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení pravidiel premlčania a zásady právnej sily rozhodnutej veci, ako aj na nedostatku odôvodnenia

a) Argumentácia účastníkov konania

108 ARBED tvrdí, že Súd prvého stupňa tým, že sa domnieval, že ARBED sa zúčastnil na porušovaní, keďže porušovanie spáchané spoločnosťou TradeARBED mu bolo pripísateľné, si po prvé protirečil, keďže v bode 100 napadnutého rozsudku rozlišoval

zodpovednosť založenú na pripísaní a zodpovednosť za účasť, po druhé nepreukázal, že ARBED splnil podmienky, na základe ktorých je možné voči nemu namietať akty prerušujúce alebo pozastavujúce premlčanie, po tretie nesprávne uplatnil pravidlá týkajúce sa premlčania a po štvrté porušil zásadu právnej sily rozhodnutej veci.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

109 Pokiaľ ide o argument založený na údajne rozporuplnom odôvodnení poskytnutom Súdom prvého stupňa, v bode 106 tohto rozsudku už bolo uvedené, že údajné nezrovnalosti vychádzajú z toho, že ARBED nesprávne chápe judikatúru týkajúcu sa pripísateľnosti správania dcérskej spoločnosti ovládanej na úrovni 100 % materskou spoločnosťou. Preto tento argument musí byť zamietnutý.

110 Z toho takisto vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí ARBED, akty prerušujúce premlčanie boli z dôvodu uvedenej pripísateľnosti a existencie hospodárskej jednoty medzi spoločnosťami TradeARBED a ARBED namietateľné voči spoločnosti ARBED.

111 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie založené na porušení zásady právnej sily rozhodnutej veci, v bode 105 tohto rozsudku už bolo uvedené, že táto zásada sa v každom prípade nemôže týkať takého rozhodnutia Komisie, ktoré navyše bolo zrušené, akým je pôvodné rozhodnutie, v rozsahu, v akom sa týkalo spoločnosti ARBED.

112 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretí odvolací dôvod je potrebné zamietnuť.

4. O štvrtom odvolacom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia a porušení práva na obhajobu a zásady právnej sily rozhodnutej veci

a) Argumentácia účastníkov konania

113 ARBED uvádza, že pred Súdom prvého stupňa tvrdil, že dôkazy relevantné v rámci vyvrátenia domnienky pripísateľnosti porušovania spáchaného spoločnosťou Trade-ARBED, ktoré by mohla mať k dispozícii ARBED počas roku 1990, sa už po uplynutí šestnástich rokov stratili a že počas konania nebol schopný posúdiť relevantnosť potenciálne užitočných informácií. Argument uvádzaný spoločnosťou ARBED sa teda týkal nemožnosti zhromaždiť dôkazy potrebné na vyvrátenie uvedenej domnienky.

114 Súd prvého stupňa usúdil, že spoločnosti ARBED prináležalo, aby preukázala, že sa dôkazy týkajúce sa skutočnej povahy vzťahov udržiavaných s jej dcérskou spoločnosťou stratili, a vyžadoval tak dôkaz negatívnej skutočnosti, ktorý už z hľadiska jej definície nie je možné predložiť, čo spôsobilo, že v napadnutom rozsudku chýba odôvodnenie toho, čo predstavuje porušenie práva na obhajobu.

115 Pokiaľ ide o to, že Súd prvého stupňa v bode 169 napadnutého rozsudku dodal, že domnienka zodpovednosti je už uvedená v pôvodnom rozhodnutí, ARBED odpovedá,

že toto rozhodnutie neobsahuje žiadne odôvodnenie pripísateľnosti porušovania zo strany jednej spoločnosti inej spoločnosti, ale iba uvádza, že TradeARBED distribuovala nosníky pre ARBED a že na to, aby sa zabezpečila rovnosť zaobchádzania, pôvodné rozhodnutie bolo adresované spoločnosti ARBED.

116 Pokiaľ ide o úvahy uvedené v bode 171 napadnutého rozsudku, podľa ktorých domnienku zodpovednosti potvrdzujú dôkazy v pôvodnom rozhodnutí, ARBED uvádza, že bod 96 už citovaného rozsudku Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, ARBED/Komisia, sa týka správania spoločnosti ARBED po porušovaní a že v bode 98 tohto posledného uvedeného rozsudku Súd prvého stupňa odkázal na neistotu, pokiaľ ide o zodpovednosti spoločností ARBED a TradeARBED.

117 Okrem toho pôvodné rozhodnutie bolo Súdnym dvorom zrušené v rozsahu, v akom napádalo ARBED, a právna sila rozhodnutej veci spôsobila, že argument uznaný Súdom prvého stupňa sa stal irelevantným. Podľa spoločnosti ARBED totiž odôvodnenie Súdu prvého stupňa porušuje právnu silu rozhodnutej veci, ktorú má už citovaný rozsudok z 2. októbra 2003, ARBED/Komisia, a je založený na nesprávnom chápaní tak pôvodného rozhodnutia, ako aj už citovaného rozsudku z 11. marca 1999, ARBED/Komisia, čo predstavuje nedostatok odôvodnenia.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

118 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na nemožnosti zhromaždiť dôkazy potrebné na vyvrátenie správania spoločnosti TradeARBED pripísateľného spoločnosti ARBED a na tom, že sa vyžadoval dôkaz o negatívnej skutočnosti, z judikatúry vyplýva, že prináleží podniku, ktorý tvrdí, že nadmerná dĺžka správneho konania mala dosah na výkon práva na obhajobu, aby preukázal z právneho hľadiska dostatočne, že z dôvodu uvedenej

nadmernej dĺžky mu vznikli ťažkosti obhajovať sa proti tvrdeniam (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. septembra 2006, Technische Unie/Komisia, C-113/04 P, Zb. s. I-8831, body 60 a 61).

119 Súd prvého stupňa v bode 168 napadnutého rozsudku uviedol, že v predmetnom prípade ARBED nepreukázala, v čom dĺžka správneho konania mohla poškodiť výkon práv na obhajobu, keďže len uviedla, že dôkazy, ktoré by mohli byť k dispozícii v priebehu roka 1990, sa už stratili po uplynutí tak dlhého časového obdobia.

120 V prípade tohto konštatovania nedošlo k žiadnemu nesprávnemu právnemu posúdeniu. Je totiž potrebné pripomenúť, že ARBED bola adresátom pôvodného rozhodnutia a mala postavenie účastníka konania v prvom konaní na Súde prvého stupňa a Súdnom dvore. Ako správne uvádza Komisia, takéto okolnosti musia viesť každú obozretnú spoločnosť k tomu, aby si uchovala dokumenty potrebné na svoju obhajobu.

121 Z toho vyplýva, že podnik nachádzajúci sa v situácii spoločnosti ARBED musí oznámiť podrobne, ak už nie špecifické dôkazy, ktoré zmizli, tak aspoň incidenty, udalosti alebo okolnosti, ktoré mu zabránili počas posudzovaného obdobia splniť povinnosť obozretnosti a spôsobili údajnú stratu dôkazov, na ktorú sa odvolával.

122 Súd prvého stupňa a Súdny dvor môžu totiž len tak, že preskúmajú takéto špecifické indikácie, posúdiť, či podnik z právneho hľadiska dostatočne preukázal, že uvádzané ťažkosti obhajovať sa proti tvrdeniam Komisie mal z dôvodu nadmernej dĺžky správneho konania, alebo naopak, uvedené ťažkosti vyplývajú z porušenia jeho povinnosti obozretnosti.

123 Preto Súd prvého stupňa mohol oprávnene rozhodnúť, že tak všeobecné tvrdenie, ako bolo tvrdenie spoločnosti ARBED, nemohlo postačovať na z právneho hľadiska dostatočné preukázanie, že dĺžka konania mala dosah na výkon práva na obhajobu.

124 Vzhľadom na toto konštatovanie argumenty uvádzané spoločnosťou ARBED proti ďalším úvahám uvedeným Súdom prvého stupňa v bodoch 169 až 171 napadnutého rozsudku, nie sú relevantné.

125 Z vyššie uvedeného vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod je potrebné zamietnuť.

126 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že odvolanie spoločnosti ARBED vo veci C-201/09 P je potrebné zamietnuť.

B — *O odvolaní Komisie (C-216/09 P), ktorej jediný dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade rozhodnutia č. 715/78*

1. Argumentácia účastníkov konania

127 Komisia uvádza, že Súd prvého stupňa vychádza z doslovného nesprávneho a nadmerne reštriktívneho výkladu článku 2 ods. 3 a článku 3 rozhodnutia č. 715/78, keď odkazuje na účely odôvodnenia rozlíšenia medzi účinkom prerušenia premlčania a účinkom pozastavenia premlčania na rozdiel existujúci medzi znením uvedených

ustanovení, pokiaľ ide o účinok *erga omnes*. Neexistencia výslovného uvedenia účinku *erga omnes* v znení článku 3 rozhodnutia č. 715/78 nevylučuje, aby toto ustanovenie priznalo takýto účinok pozastaveniu, keďže spoločným cieľom prerušenia a pozastavenia premlčania je zastaviť plynutie času pre všetky dotknuté podniky.

128 V rozsudku z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 144), Súdny dvor už zamietol doslovný a reštriktívny výklad ustanovení týkajúcich sa premlčacích lehôt, pričom na účely zakotvenia širokého výkladu pojmu „rozhodnutie Komisie" uvedeného v článku 3 rozhodnutia č. 715/78 zohľadnil okrem znenia ustanovenia týkajúceho sa pozastavenia premlčania aj cieľ, ktorý má byť dosiahnutý týmto ustanovením.

129 V tomto rozsudku Súdny dvor uviedol, že pozastavenie chráni Komisiu proti účinku premlčania v situáciách, keď musí počkať na rozhodnutie súdu Únie. Tak prerušenie premlčania, ako aj jeho pozastavenie jej teda umožňujú stíhať a účinne sankcionovať porušovania pravidiel hospodárskej súťaže.

130 Takisto, podľa Komisie, reštriktívny výklad účinkov pozastavenia premlčania nemožno vyvodiť z judikatúry citovanej Súdom prvého stupňa v bode 154 napadnutého rozsudku. Konkrétne v rozsudku z 24. júna 2004, Handlbauer (C-278/02, Zb. s. I-6171, bod 40), Súdny dvor založil svoj výklad na cieli sledovanom pravidlami týkajúcimi sa premlčania.

131 Pokiaľ ide o odkaz Súdu prvého stupňa na rozsudok zo 14. septembra 1999, Komisia/AssiDomän Kraft Products a i. (C-310/97 P, Zb. s. I-5363), Komisia uvádza, že logika

tohto rozsudku nie je uplatniteľná na vyšetrovacie opatrenia ako šetrenie a inšpekcie, ktorých napadnutie preruší alebo pozastavuje premlčanie.

132 Na rozdiel od podania žaloby proti konečným rozhodnutiam, v prípade ktorej nemožno vylúčiť, že sa riešenie prijaté Súdom prvého stupňa stane právoplatným, totiž napadnutie takýchto opatrení by mohlo mať dosah na schopnosť Komisie viesť konanie voči všetkým podnikom zapojeným do protiprávneho konania, hoci sú formálne adresované iba jednému podniku. Preto by uplatnenie uvedeného rozsudku na pozastavenie plynutia premlčacej doby narušilo riadne vykonávanie práva hospodárskej súťaže, zatiaľ čo výklad ponechávajúci účinok *erga omnes* by bol takej povahy, ktorá ochráni jeho potrebný účinok.

133 Komisia upresňuje, že napadnutý rozsudok by ju v prípade, že spoločnosť napadla vyšetrovacie opatrenie, ktoré jej bolo adresované, zaväzoval pokračovať vo svojom vyšetrovaní vo vzťahu k ostatným zapojeným podnikom a spoločnostiam a pod hrozbou zrušenia konečného rozhodnutia využiť v ňom dokumenty, ktorých zákonné použitie by bolo neisté. V priebehu plynutia premlčacej doby vo vzťahu k ostatným podnikom by totiž nemohla čakať na výsledok súdneho konania vzťahujúceho sa na uvedené vyšetrovacie opatrenie.

134 V dôsledku toho na jednej strane Komisia a predmetné podniky, čakajúc, že otázka zákonnosti vyšetrovania bude rozhodnutá súdom Únie, musia naďalej venovať prostriedky na pokračovanie tohto vyšetrovania a na druhej strane podniky, ktoré nepodali žalobu proti vyšetrovaciemu opatreniu, musia podať žalobu proti konečnému rozhodnutiu, pričom uvedú nezákonnosť tohto opatrenia vo viacerých žalobách, týkajúcich sa rovnakej otázky. Tieto podniky totiž, keďže sú z právneho hľadiska dotknuté uvedeným vyšetrovacím opatrením, hoci je adresované inému podniku, musia mať možnosť napadnúť údajnú protiprávnosť toho istého opatrenia na uvedenom súde.

135 Komisia tiež uvádza, že táto situácia nie je porovnateľná s tou, keď ide o vyšetrovacie opatrenia, ktoré nemožno napadnúť žalobou, keďže jednak v rámci neskoršieho konania môže napraviť prípadné procesné problémy a jednak, že nejde o vec v konaní na súde Únie.

136 Okrem toho Komisia uvádza, že napadnutý rozsudok uľahčuje obchádzanie zaplatenia pokuty. Keďže pozastavenie má dosah len na spoločnosť, ktorá podala žalobu, táto spoločnosť môže vykonať reštrukturalizáciu alebo prevod majetku, desať rokov po skončení porušovania, na inú spoločnosť, ktorej sa pozastavenie nebude týkať, a takáto situácia by umožnila skupine vyhnúť sa uloženiu pokuty.

137 Okrem toho prelínanie sa článkov 2 a 3 rozhodnutia č. 715/78, ktoré vyplýva jednak z toho, že uvedený článok 2 ods. 3 odkazuje, pokiaľ ide o opätovné plynutie premlčacej lehoty po prerušení, na uvedený článok 3 a jednak z toho, že uvedený článok 3 odkazuje na rozhodnutie Komisie uvedené v predmetnom článku 2 ods. 3, nasvedčuje proti rozlišovaniu vykonanému Súdom prvého stupňa.

138 Komisia uvádza, že *travaux préparatoires* k nariadeniu Rady (EHS) č. 2988/74 z 26. novembra 1974 o premlčacej lehote v stíhaní a pri výkone rozhodnutia v oblasti právnej úpravy dopravy a hospodárskej súťaže Európskeho hospodárskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 319, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 61) potvrdzujú jej výklad rozhodnutia č. 715/78. Tvrdí, že už pôvodný návrh stanovoval, že prerušenie premlčania má účinok *erga omnes*, čo reflektovalo prístup *in rem*, pokiaľ ide o premlčanie, na rozdiel od prístupu *in personam*, ktorý zastávali niektorí zástupcovia členských štátov. Kompromis napokon umožnil prijať prvý z týchto prístupov. Ustanovenie týkajúce sa pozastavenia premlčania bolo zavedené na návrh jedného zástupcu členského štátu až v rámci druhého revidovaného návrhu.

139 Komisia z toho vyvodzuje, že Rada prijala prístup *in rem*, pokiaľ ide o premlčanie, pre všetky príslušné normy, vrátane tých, ktoré sa týkajú pozastavenia. Rada v tejto súvislosti neuviedla viac upresnení, pretože tento výber, pokiaľ ide o povahu premlčania, sa už vykonal a nebolo potrebné špecifikovať takisto prípad pozastavenia premlčania.

140 Podľa Komisie je premlčanie výnimkou, ktorá existuje, len ak je upravená, takže zásada, podľa ktorej výnimky treba vykladať reštriktívne, nasvedčuje tiež v prospech jej stanoviska. Preto nie je potrebné vykladať pravidlá týkajúce sa premlčania široko, v prospech podnikov. Judikatúra Súdneho dvora totiž nikdy nepodporovala reštriktívny výklad pravidiel týkajúcich sa pozastavenia premlčania.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

141 Z judikatúry vyplýva, že samotná skutočnosť, že sa o žalobe koná na Súde prvého stupňa alebo Súdnom dvore, odôvodňuje pozastavenie premlčania (rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný, bod 153).

142 Súdny dvor takisto rozhodol, že ak sa adresát rozhodnutia rozhodne podať žalobu o neplatnosť, súdu Únie sa predložia len dokumenty, ktoré sa ho týkajú. Na druhej strane dokumenty, ktoré sa týkajú iných adresátov, ktoré neboli napadnuté, nie sú predmetom sporu, v ktorom má súd Únie rozhodnúť (rozsudok Komisia/AssiDomän Kraft Products a i., už citovaný, bod 53).

143 Okrem toho v súlade s článkom 4 ods. 2 rozhodnutia č. 715/78 a článkom 26 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 premlčanie v oblasti vykonania sankcií plynie odo dňa, keď rozhodnutie nadobudne právoplatnosť. Súdny dvor upresnil, že táto lehota teda plynie konkrétne od uplynutia lehoty, v ktorej možno žalobou napadnúť rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o porušovaní a pokute, v prípade, že nebola podaná žiadna žaloba (pozri analogicky rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný, bod 137).

144 Z vyššie uvedeného vyplýva jednak, že voči podnikom, ktoré nepodali žalobu proti konečnému rozhodnutiu Komisie, ktorým im bola uložená pokuta na základe článku 65 UO alebo článku 23 nariadenia č. 1/2003, sa toto rozhodnutie stáva právoplatným, a jednak, že táto právoplatnosť spôsobuje, že im začne plynúť lehota na vykonanie uvedeného rozhodnutia, ako stanovuje článok 4 rozhodnutia č. 715/78 a článok 26 nariadenia č. 1/2003.

145 Z toho vyplýva, že voči týmto podnikom žaloba iného podniku proti tomu istému konečnému rozhodnutiu nemôže mať žiadny suspenzívny účinok.

146 Okrem toho tak zo znenia článku 3 rozhodnutia č. 715/78, ako aj článku 25 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že ciele sledované týmito článkami sa týkajú tak žalôb podaných proti aktom uvedeným v článku 2 rozhodnutia č. 715/78 a v článku 25 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, ktoré sú napadnuteľné, ako aj žalôb podaných proti konečnému rozhodnutiu Komisie (pozri analogicky rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný, bod 146).

147 Preto keďže článok 3 rozhodnutia č. 715/78 a článok 25 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 nerozlišujú medzi rozhodnutiami, ktoré majú suspenzívny účinok, nie je potrebné na rozdiel od tvrdení Komisie viazať účinok *erga omnes* na žaloby podané proti aktom

uvedeným v článku 2 rozhodnutia č. 715/78 a v článku 25 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, ktoré sú napadnuteľné.

148 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné konštatovať, že Súd prvého stupňa sa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že suspenzívny účinok, ktorý stanovuje článok 3 rozhodnutia č. 715/78 a článok 25 ods. 6 nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o premlčanie, ktorý nastáva v prípade súdnych konaní, má účinok len *inter partes*.

149 V predmetnom prípade, ako správne tvrdia ProfilARBED a TradeARBED, pôvodné rozhodnutie sa týkalo výlučne spoločnosti ARBED a súdne konanie, ktoré viedlo k zrušeniu uvedeného rozhodnutia, keďže sa týkalo len spoločnosti ARBED, prebiehalo výlučne medzi spoločnosťou ARBED a Komisiou. Z toho vyplýva, že z uvedeného konania nemožno vyvodiť žiadny suspenzívny účinok voči spoločnosti ProfilARBED alebo spoločnosti TradeARBED.

150 Za týchto okolností musí byť odvolanie Komisie vo veci C-216/09 P zamietnuté.

151 Keďže ProfilARBED a TradeARBED podali vzájomné odvolanie vo veci C-216/09 P subsidiárne, pre prípad, keby Súdny dvor vyhovel odvolaniu Komisie, nie je potrebné skúmať uvedené vzájomné odvolanie.

VIII — O trovách

152 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 69 ods. 3 uvedeného rokovacieho poriadku, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania alebo vo výnimočných prípadoch, môže Súdny dvor rozhodnúť tak, že každý z nich znáša vlastné trovy konania.

153 Keďže ARBED v rámci odvolania vo veci C-201/09 P nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania týkajúcich sa tohto odvolania, v súlade s návrhmi Komisie.

154 Pokiaľ ide o odvolanie vo veci C-216/09 P, Súdny dvor sa domnieva, že vzhľadom na špecifické okolnosti predmetnej veci je potrebné rozhodnúť, že Komisia, ako aj TradeARBED a ProfilARBED znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolania sa zamietajú.**

2. **ArcelorMittal Luxembourg SA znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania Európskej komisie v súvislosti s odvolaním vo veci C-201/09 P.**

3. Európska komisia, ArcelorMittal Belval & Differdange SA a ArcelorMittal International SA znášajú svoje vlastné trovy konania v súvislosti s odvolaním vo veci C-216/09 P.

Podpisy